

78. Több szerző

Karácsonyi mozaik

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 73. több szerző – Karácsonyi mozaik 1999

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

JÁSZOL és GOLGOTA

Mondd milyen érzés? Éji homályból,

Szép, csoda pásztor tűz paraszától,

mennyei fények láng sugarától

menni a Jászol fénye felé?

Nemcsak a jászol fénye világol!

Porba omolva látni már: Távol

Mennyei fények láng sugarától

csipkebokorként *Golgota fája*

Izzik, sugárzik, s fénye elér.

Mondd milyen érzés? Élhetsz akárhol

nincs az a bánat, nincs az a mélység,

nincs az a mámor, Golgota fája

Csipkebokorként érted is lángol!

Fuss el a pásztortűz paraszától,

Hullj le a porba lába elé!

1997. -a -d.

Levélmisziós füzetek[©]: ISSN: 1419 2411

No 78 - **Karácsonyi mozaik 1999** - ISBN 963 9200 21 2

Fundamentum Evangéliumi Alapítvány

Felelős: Hargita Árpád 1052.V.Petőfi tér 3 Tel 3 185 762

Karácsonyi kérések

A pásztoroknak lábát add nekem,
hogy hozzád siethessek sebesen!
És a napkeleti bölcsek kezét,
hogy szívem, kincsem letegyem eléd!
Angyalok hangját, hogy mindenkinek
örömhírt és békességet vigyek!
S Mária ígét-megőrző szívét:
Hadd legyek, Jézus, örökre tiéd!
Horst Orphal után németből
fordította: Turmezei Erzsébet

Áldott Karácsonyi Ünnepeket - 1997 -

Mondd milyen érzés? Élhetsz akárhol
nincs az a bánat, nincs az a mélység,
nincs az a mámor, Golgota fája
Csipkebokorként érted is lángol
Fuss el a pásztor tűz paraszától
Hullj le a porba lába elé!

4levél95 -4 lev 78

Karácsonyi mozaik

"Mert született néktek a megtartó,

aki az Úr Krisztus

a Dávid városában."

Simon! Itt van Jézus!

Egy angliai lelkész aggódva fordult egy este az egyházfihoz:

- Látta már azt a szegényesen öltözött öregembert, aki minden délből bejön a templomba és utána azonnal kimegy? A lakásom ablakából szoktam figyelni, és meg kell mondanom, a dolog nyugtalanít. Végül is komoly értéktárgyak vannak a templomban. Próbálja meg egyszer kikérdezni!

Az egyházfi már másnap megszólította az öreget:

- Mondja csak, mi indítja magát tulajdonképpen arra, hogy a templomba jöjjön?

- Imádkozni szoktam - felelt az öregember nyugodtan.

- Nana, talán mégsem úgy van! Ahhoz túl rövid ideig marad. Egyszerűen bemegy, előre megy, és azonnal vissza is fordul. Mit jelentsen ez?

- Így van - hagyta helyben a szegény öreg. - Csakhogy én nem tudok hosszú imákat mondani. Ezért mindig délből eljövök, és egyszerűen így szólok:

- **"Úr Jézus, itt van Simon!"**

Kicsi ima ez, de úgy érzem az Úr meghallgatja.

Nem sokkal ezután a vén Simont elütötte egy teherautó, és kórházba került.

- Maga mindig olyan vidám, pedig tudom, hogy nagy fájdalmai vannak - mondta neki egyszer az orvos.

- Hogyne örülnék, hiszen mindennap látogatóm van! - felelt az öreg Simon.

- Látogatója? - ámult az orvos. Soha nem látok magánál senkit. Mikor szokott jönni az illető?

- Minden délből, ott áll az ágyam előtt, és a szívemmel hallom, amint azt mondja:

- **"Simon, itt van Jézus!"**

Bizony, itt van Jézus az első karácsony óta!

S.K.

*

Karácsonyi ajándék

Jókai Mór egyik kedves elbeszélése:

Élt valahol a világban egy nagyon szegény varga, akinek semmije se volt e mostoha földön, csak kilenc gyermeke. Anyjuk már régen meghalt, s így a vargának egyedül kellett gondoskodnia fenntartásukról és felnevelésükről. Bizony, temérdek gondot okozott ez a

szegény vargának, de örömmel tette, mert nagyon szerette családját, árva gyermekeit; az édesanyjuk helyett is szerette őket.

A legnagyobb gond akkor szakadt rá, amikor karácsony közeledett. Szeretett volna ő is nagy karácsonyfát állítani, fénylő gyertyákkal, szikrázó csillagszórókkal, szaloncukorral, aranyos diókkal és sok fehér angyalhajjal, és a fa alá ő is szeretett volna játékokat, ajándékokat rakni gyermekei számára. Így szerette volna ő, de sajnos, a fukar élet nem engedte meg. Akkor gondolt egyet, hogy gyermekeit megtanítsa egy szép karácsonyi énekre, és az lesz az ő karácsonyi ajándékuk. Így is történt. Elérkezett a szenteste: s a népes család boldogan énekelte: **"Dicsőség mennyben az Istennek, dicsőség mennyben az Istennek..."** - Zengett, harsogott az ének a gyerekek szájából, szívéből... S amikor a végére értek, kezdték előről.

Szomszédjukban egy savanyú úr lakott, aki már nem bírta elviselni az áthallatszódo, sokszor ismételt éneket, ezért átkopogott és átment hozzájuk. Ezer forintot ígért, ha végre abbahagyják. A varga el is fogadta az ajándékot, s aztán elcsendesült, elhalt az ének a kis kórus ajkán. A gyerekek elszomorodva, csendben ültek a szobában. De a csend, a hallgatás nem tartott sokáig. Sem az édesapa, sem a gyerekek nem bírták elviselni, hogy szívük ne ujjongjon az ének szárnyain. Ezért az édesapa úgy döntött, hogy visszaadja a pénzt. A gyermek kórus pedig újra, boldogan énekelte tovább a karácsonyi éneket.

Nekünk is hasonlóképpen kellene cselekedni, hogy a világ minden kincséért el nem hagynánk ennek a szent éjszakának, Jézus Krisztusnak születésének ünneplését, s **jó lenne, ha mi sem hagynánk abba a karácsonyi éneket!**

S.K.

*

Jön a Fiú

Hideg, nyirkos decemberi este volt, nem sokkal karácsony előtt. A lelkész még egyszer elindult, hogy utolsó próbát tegyen egy házaspárnál, akik válni akartak. Hónapok óta kísérletezett, hogy megbékítse őket, de semmi eredményre nem jutott. Tehát ma, még egyszer, utoljára megpróbálja.

Az asszony nyitott ajtót, a férj fáradtan, leverten ült az asztal mellett. Hidegen, kimérten köszöntötték egymást. A két ember 32 éve élt együtt. Néhány éve válságba jutott a házasságuk. A háború alatt elidegenedtek egymástól, s a feszültség végül robbant. A lelkész megpróbált a szeretetről, megbocsátásról, újrakezdésről beszélni. A házaspár fásultan, közömbösen bámulta a padlót. A lelkész végül odafordult mindkettőjükhöz:

"Nos, hogy döntenek?" A férfi arca megmerevedett, alig hallhatóan mondta: "Ahogy megegyeztünk. Pokol lenne a feleségemmel együtt maradni." Mire mind a hárman elnémultak.

A hallgatást váratlanul az ajtócsengő hangja törte meg. Ki jöhet ilyen későn? Másodszor is csengettek. Az asszony felállt, kilépett az előszobába és behúzta maga mögött az ajtót.

Nagyot nézett, amikor megpillantotta a táviratkihordó postást. "A lágerből jöhetett" - nyújtotta a borítékot a meglepődött asszonynak, aki úgy vette át, mintha kardcsapás érte volna. Hát

éppen most kell táviratnak jönnie a háborúból, a fogságból, amikor itthon is az van és kétszeresen otthontalanná válik? Egyik összeomlásból a másikba?

Kábultan bontotta fel a borítékot, és olvasta:

"Ma érkezem a határra, holnap jövök. Fiatok."

A férfiak némán várakoztak, míg az asszony végre belépett a szobába, kezében az örömhírrrel. Az ajtónál kissé tétovázva megállt.

Kérdőn, reménykedve tekintett a férjére. Remegő ajakkal végre kimondta: "Jön a Fiú!"

A férfi rábámult, majd akadozva ismételte a szavakat: "Jön a Fiú?"

Az asszony bólintott és könnyek csorogtak az arcán. A férfi zokogva rejtette kezébe az arcát. Azután újra összeszedte magát, habozva felállt, de tekintetét le nem vette az asszonyról. A két ember lassú léptekkel megindult egymás felé. Nem szóltak egy szót sem, de tekintetük mindent elárult. És végül megtörtént a csoda: a férj gyengéden megsimogatta a felesége karját. Teljesen megfélelkeztek róla hogy egy harmadik is van a szobában.

Ez a harmadik ámulva szemlélte a fejleményeket. Amit hónapokon át nem tudott elérni, azt egy mondat egy pillanat alatt elvégezte. "Jön a Fiú!"

A lelkész úgy érezte, hogy itt már nincs semmi dolga, észrevétlenül elhagyta a szobát.

A szürke decemberi ködben újjongó férfi ballagott hazafelé.

"Jön a Fiú!" - dobolt szárnyalva a szívében.

Adventnek, karácsonynak ez az üzenete: "A FIÚ JÖN!"

Bárcsak elérhetné nálunk is ugyanezt a csodát, feloldódhatnának nálunk is a felgyülemlett békétlenségek, keserűségek, félreértések, bántódások!

És kigyulladnának felettünk a betlehemi csillagok, mert

J Ö N A F I Ú !

S.K.

**

Annuska karácsonya

Annuskáék igen szegények voltak, de már szívükbe fogadták az Úr Jézust és így boldogok voltak!

Annuska karácsony előtti napokban kint sétált az utcán a testvérkéjével, és egyszerre csak megcsillant valami sárga fényes dolog a szeme előtt a hóban. Lehajolt érte és akkor látja, hogy egy csodálatosan szép nyakláncot talált, melynek a végén még egy szép, súlyos függő is

van. Hazavitte. Otthon megnézik, megforgatják a kezükben. Gondolják és mondják egymásnak. Ha eladnánk, igen sok pénzt kapnánk érte! Nem lennénk tovább olyan szegények! Azok lennénk igen, de most hallottam, mondja az anyuka, hogy a vidék leggazdagabbnak számító emberének kislánya elveszített valami nyakláncot és nagyon boldogtalan, szinte beteg lett miatta. Hátha ez az amit elveszített. Mind a hárman megegyeztek, hogy elviszik, megmutatják neki a nyakláncot. Vajon nem ez az, amit elveszített, ami miatt most olyan boldogtalan és beteg a kislány?

Elhatározásukat tett követte. Elvitték a nyakláncot a függőjével együtt.

Amikor a kislány meglátta a láncot elkiáltotta magát. Anyukám, anyukám, jöjjetek ide mit mutatok nektek! Megvan a nyakláncom! Annuskáék összenéztek és Annuska ragyogó szemmel boldogan ezt mondta: Azért hoztuk el, mert az Úr Jézus nekem ennél sokkal többet adott, amikor eljött karácsonykor a földre! Szegénnyé lett, hogy én általa meggazdagodjam. Új szívet adott nekem, hogy én gazdag legyek. **Gazdaggá lettem, mert van igazi karácsonyom!**

Már menni is akartak, amikor a kislány apja kedvesen marasztalni kezdte őket.

Szeretnék én is valami ajándékot adni nektek ezért az örömért, amit a kislányomnak okoztatok. Tudom, hogy nem könnyű az életetek, ezért az én vendégeim lesztek, amíg szükségetek lesz rá. Minden hónapban akkora összeget adok, ami teljesen elég lesz a biztos megélhetésekhez, amíg felnőttek.

Annuskáék egymásra néztek megint. Kicsordult a könnyük. Annuska felkiáltott: Anyukám! Anyukám, most már nem csak belülről, hanem kívülről is lesz igazi karácsonyunk! És örömtől repeső szívvel megkérdezte, hogy szabad-e neki elénekelni a karácsonyi énekét? És rázendített:

Bízom benned Uram Jézus,

Benned bízom egyedül.

Kit kegyelmed karja hordoz,

Az bizton üdvözülni.

Én bízom benned Uram Jézus,

Te nagy kegyelmű drága hű Megváltó,

Én bízom benned Uram Jézus,

Igéd biztat reá!

A.I.

Kétszeres karácsony az árvaházban

"Vigadatok színe előtt!"

Árváknak Atyja,

özvegyek védője az Isten,..."

Zsolt 68:5-6

"Aki az Ő Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk" Róma 8:32

Karácsony, varázslatos szó, minden gyermek szíve megdobban hallatára. Vágyak, remények, szent titkok töltik be a jelenlétét. Így volt a lévai leányárvaházban is.

Milyen izgalommal várták az árvaház lakói, vajon milyen lesz, mit hoz számukra a karácsony? Jó előre mondogatták az árvaházi kislányok; hajasbaba, bababútor, mesekönyv, játék, szép ruha, cipő és kitudja, még mi minden után sóvárgott a lelkük.

Mi, felnőttek tudtuk, hogy ezek csak vágyálmok maradnak. Ennek ellenére azért nagyon meleg, meghitt volt a karácsony este. Ige, énekek, ünneplőbe öltözött, csillogószemű gyerekek a karácsonyfa körül. Egy kis szerény ajándék mindenkinek jutott azért. Utána vacsora, a szokásos felvidéki karácsonyesti mákosguba mézzel, csemegének a kamrában felfüggesztett szőlő, diós, mákos kalács.

Hálát adtunk Istennek minden ajándékáért, és a legdrágábbért, az Úr Jézusért.

Pár nap múlva hatalmas csomagot hozott a postáskocsi. Ámulva vettük át. A budapesti barátaink állították össze gyermekeink számára.

Először csak mi felnőttek kukkantottunk bele, ámulva, csodálva Isten gondoskodó szeretetét.

Azután megrendeztük a második karácsonyestét. Volt ott minden, hajasbaba, bababútor, kis zongora, társasjátékok, ifjúsági regények, sok-sok csokoládé, ruhák, édességek.

Erre a második karácsonyestére meghívtuk a lévai bibliakörös testvéreinket is, lelkészeinkkel együtt, hogy megosszuk velük örömünket. Mindenki együtt örvendezett az árvaház kis és nagy lakóival.

Igazi gazdag "szeretetvendégség" részesei lehettünk 1938-ban.

Elmondhatjuk Pál apostol szavaival: ***"Istennek legyen hála az Ő kimondhatatlan ajándékaiért."*** II.Korintus 9:15.

SZ.E.

ÖRÖK ADVENT

Isten gyermekei az advent népe. Csodálatos az életük: beteljesedett a szívük minden vágya, nem gyötrik őket elérhetetlen kívánságok. Olyan Megváltóban hisznek, akiben megnyertek mindent, mióta Vele járnak, nem hiányzik nekik semmi. És mégis mindig várnak. A kaszárnyákban szokták néha a katonaságot készültségbe állítani; azt jelenti ez, hogy bármely pillanatban jön a parancs, azonnal indulhatnak teljesítésére.

Maga az Úr Jézus jelölte ki adventi népnek az övéit, amikor így szólt hozzájuk: ***"Legyenek a ti derekaitok felővezve, szövétékeitek meggyújtva, ti meg hasonlók az olyan emberekhez, akik az ő Urukat várják..."***

Várják naponként, hogy Vele induljanak. Várják Jézust a csendes órájuk meghittségében... Az övéi sokkal komolyabbnak és sokkal veszedelmesebbnek ismerték meg az életet, semhogy egy lépést is az Ő vezetése, tanácsa, oltalma nélkül akarnának tenni benne. Ha valamikor könnyelműségből megtették, mindig kudarcot és bukást hozott a saját tanácsuk szerinti járás, saját kívánságuk veszedelmes tűzzel borította el életüket.

Várják vigasztalásával. Az élet harcában vérző sebeket lehet kapni. A testvérek egymás iránti hűtlensége szomorú tény, még Pál is panaszkodik: "Első védekezésem alkalmával senki nem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak, ne számíttassék be nekik." A munka sokszor olyan kétségbeejtően eredménytelen, a bizonyágtételre nincs visszhang. Ki tudna megvigasztalni, ha nem Ő, aki maga ígéri: ***"Mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak..."***

A Vőlegény násznépe az Úr népe. Előveszik lámpásaikat és kimennek a Vőlegény elé. (Máté 25:1) Másra nincs gondjuk, mint várni. A szívüket egy vágy tölti be: lássuk a Vőlegényt mennél hamarabb. Jaj a keresztyéneknek, ha azt gondolják, hogy ez a készenlét nyűg és terhes dolog, ha a várakozási idő alatt elkezdenek valami mással is foglalkozni, és a szívük nincs mindig egyenesen Ő felé irányítva. A Jézus iránti szeretet a mai időkben vészesen megkevesbedett a hívők szívében, mert kezdik elfelejteni, hogy ők adventi nép, és mindenféle mással ki akarják tölteni az életüket, mint azzal, hogy Őt várják idvességükre. Nem figyelnek a kiáltásra, amely egyszer váratlanul hangzani fog: ***"Imhol jó a Vőlegény! Jőjjetek elébe!"***

Isten népe! Ugye így lesz: ***"Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és a megtartó Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését!"***

S.I.

KARÁCSONY

Egy csillag útnak indult,

egy istálló pedig

az ember álmain túl

csodával megtelik.

Füle Lajos

SZÜLETETT SZŰZ MÁRIÁTÓL

Jöhetett volna más úton is erre a beteg, bűnös földre. Jöhetett volna úgy, ahogy elment, felhőktől körülvéve, vagy hozhatta volna a betlehemi Angyal erős két karjában lágyan ölelve az isteni Gyermecket. Jöhetett volna felhőben, villámban, hiszen Ő az ég és föld Ura. Nem úgy történt. Küldetett. Oh az én Uram nem alkudott le a nagy áldozatból semmit. Ahogy vállalta a kereszthalál gyötrelmét és gyalázatát, éppen úgy vállalta a születés kínját és szégyenét.

Vállalta a paradicsomi átoknak a terhét. (I.Móz. 3:16) Kain óta minden gyermek átok alatt születik, Jézus Krisztus vállalta ezt a szörnyű örökséget. Megszületett!

Vállalta az emberi test minden nyomorúságát. "Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő életét". Vállalta a testből épült test gyengeségét, éhségét és szomjúságát, fáradtságát és fájdalmát, a korlátokat és röghözkötöttséget. Ő, az Istennel egy, a Csodálatos, Ő lett a fájdalmak férfia, betegség ismerője. Megszületett!

Vállalta az emberi test legnagyobb végső harcát, a halált. Amikor megszületett, Istennek a Fia e testben halandóvá lett. Bűn nélkül, mégis halálraítélve, mint a többi, mint a bűnösök.

Az angyalok vágnak beletekinteni ebbe a titokba, de nem érhetik el annak mélységét. Azért vállalt az Úr mindent, azért született, mert szerette a bűnös embert. Azért született testben, hogy megszabadítson a testtől, azért született halálra, hogy halála által életet adjon. Azért öltött testet, hogy majd ez a test megtörettessék, s a betlehemi kisdéd parányi testében azért indult meg az életadó vérpatak, hogy majd egyszer, a kereszten kimondhatalan fájdalmak után alápermetezzen a Vér minden megtérő bűnös fejére. Dicsőségét azért rejtette el, hogy egyetlen lélek se riadjon meg, látva az Ő hatalmát, mennyei, isteni voltát. Azért lett hozzánk teljesen hasonló. Azért lett embernek Fia. Azért született.

Született úgy, mint *ember Fia*, de úgy is született, mint **Isten Fia**, mert Szűztől született. A második Ádám! Új teremtés, aki nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől született. Szűztől született s ezzel megbizonyította azt, hogy Isten bármilyen mélyen hajol is le a bűnös emberhez, mindig Isten marad. Bármilyen sokat jelentett is ki önmagából, mindig felmérhetetlen, kikutathatatlan, mindig Csodálatos marad.

Az Ő tökéletes emberi és tökéletes isteni volta sugárzik felénk a Hiszekegy (Apostoli Hitvallás) egyszerű mondatából. Olyan erős és olyan szépséges, mint kettős oszlop a templom bejáratánál (II.Krón.3:15-17). Ha be akarsz menni a Szentek Szentjébe, hogy nézhess az Ő szépségét, itt kell áthaladnod alázatos és hálaadó lélekkel.

Örülj nagyon, mert a te királyod, aki hozzád közelget, ember fia, aki meglátja, megérti nyomorúságodat, és Isten Fia, aki isteni hatalommal segít. Az Ő szeretetének és szentségének nagyságát fel nem foghatod, de megsejthetsz felőle valamit ebből az üzenetből: született neked - Szűz Máriától!

D.S.né

MIT ÜZEN A BETLEHEMI JÁSZOL?

A betlehemi jászol így karácsony táján sokféle alakban kerül elénk. Színes betlehemek fényben úszó belső világosságában, újságcikkekben, ígehirdetésekből gyakran élénk tárul a betlehemi jászol szegénysége, a benne fekvő kisdéd szelíd mosolya, a pásztorok áhítata, a bölcsök tisztességadása... Sokan olyan szívesen időznek a beszédes kép látványossága mellett anélkül, hogy megértenék a betlehemi jászol hozzájuk intézett üzenetét. Mert üzen a jászol, neked is - nekem is - csak az a fő, hogy megértsük, elfogadjuk, amit mond.

Első üzenete az, hogy **nem volt hely** a kisdéd számára a vendégfogadó házban. A jászol azóta is állandóan azt üzeni, hogy Jézus számára nincs hely. Előbbrevaló minden és mindenki: rengeteg a dolgunk, kevés az időnk, túlterheltek az idegeink, annyi minden kér bebocsájtást,

ami jobban érdekel, mint Ő és kiderült a fájdalmas valóság, hogy Jézus számára **sem idő, sem hely nincsen az életünkben.**

A jászol **szegénységről** beszél. Ha a királyi palota aranyos bölcsőjében szállott volna alá a bethlehemi gyermek, akkor csak a föld kiváltságosai örvendezhetnének az ő születésén. De így jöhet bizalommal és reménységgel a legnyomorultabb szegény is, mert a jászol nyomorúságánál nagyobb ínségbe nem született bele még senki sem. Mekkora szeretet öltözött itt testbe, hogy kész volt felcserélni a menny dicsőségét a föld koldússzegénységével!

A jászol nyomorúsága a Golgota árnyéka. A szenvedés története tehát nem nagyhéttel kezdődik. A keresz árnya már a bölcsőre is aláhajolt: Golgota története már karácsonykor kezdődött.

Találkozó hely a jászol: ígéret népe és a pogányság itt kezdett találkozót. Itt lesznek testvérré azok, kiknek szívét semmi sem tudta eddig felmelegíteni egymás iránt. Minél közelebb megyünk Jézushoz, annál közelebb vagyunk egymáshoz is!

A jászol ideiglenes szállást nyújtott az Úrnak, hiszen **kinőtt belőle a gyermek!** Nem Jézuska többé, akármilyen szívesen kicsinyítenék a becézgető lelkek, hanem Úr Jézus Krisztusunk!

Végül ezt üzeni a jászol: **Én érettem!** Az én karácsonyi ajándékom fekszik ott, nekem adta Őt az Atyának nagy szerelme. Őt kell elfogadnom! Majd vele együtt megkapok mindent. Mert így iratta meg a Szentlélek az én vigasztalásomra: **"Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mimódon nem ajándékozna vele együtt mindent minekünk?"** (Róma 8:32.)

Ny.P.

SZERETET

A karácsony a szeretet ünnepe, legalább is így tudják általában az emberek. De mindenesetre egymástól meglehetősen eltérnek a szeretet értelmezése tekintetében. A mi karácsonyi gondolataink a szeretet bibliai értelmezéséből akarnak kiindulni.

"Az Isten szeretet. Mi szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket. Az a parancsolatunk is van Őtől, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is. Ha azt mondja valaki, hogy szeretem az Istent, szeresse a maga atyjafiát is. Ha azt mondja valaki, hogy szeretem az Istent és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az; mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szereti az Istent, akit nem lát? Akinek pedig van miből élnie e világon és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete? Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életre, mert szeretjük a mi atyánkfiát."

Mindezeket a szeretet apostola, János mondja. Az, aki a szeretetet Jézus keblére hajolva tanulta meg, annak a szívnek dobogását hallgatva, mely az egész Isten ellen lázadó világot vert s mely a keresztről is bocsánatot adott azoknak, akiknek ádáz gyűlölettel villogó szemeiből is csak azt olvasta ki az Ő szeretete: **"Nem tudjátok, hogy mit cselekesztek."**

Az emberek elég sokat beszélnek a szeretetről. Különösen ilyenkor, amikor itt vannak a szeretet ünnepe előtti napok. János azonban azt is mondja: **"Ne szóval szeressünk, se**

nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal." Ezt azonban már sokkal kevésbé észleljük magunk körül. Sőt nem is igen észleljük.

Nagyon ránehezedett a szívemre e világ nyomorúsága. Elgondoltam: hogy is tudsz te jóllakni, mikor mások éheznek, sőt éhen halnak. Hogy is tudsz boldog ünneplésre gondolni, mikor másoknak a karácsonyi zene az éhező gyerekeik sírása lesz. Van-e rettenetesebb annál, mint amikor a halott-halovány, vézna kezecske kinyúl a kenyér után, a beesett szemek könnybe lábadva tekintenek fel, s a szülők szíve összefacsarodik: nincs! S ezek nem az utcasarkon hangosan tolakodó kéregetők, hanem az elbújt éhezők, akiknek lakásában az életet néha reménytelenséget kiáltó végleges csend váltja fel. Ezeket kell megkeresni, hogy segíthessünk rajtuk.

Sokaknak azonban az a gondjuk, hogy a ki tudja hanyadik pár kesztyűjük milyen színű legyen, és a sokadik pár cipőjük vagy csizmájuk bokán felüli, vagy térdig érjen-e. De nem is kell ilyen magas körökbe felmenni, elég csak a polgári életszintre gondolni és azzal összevetni azt a feneketlen, ijesztő nyomorúságot, ami ma tízezrek és százezrek hajlékában uralkodik.

Testvérem! Akarsz boldog karácsonyi ünnepet megélni? Akkor lesz a legboldogabb ünneped, ha abból az akármilyen kis porció kenyérből minden nap még letörsz egy darabkát és annak adod, akinek morzsa se jutott.

Hogy ünnepelsz karácsonyt?

D. Cs. S.

ÁDVENT EZ IS

Ádvent ez is: ismeretlenekért imádkozom.

Emberekért, kik velem egy kupében

utaznak fázva,

kamaszokért, kik kurjongatva jönnek

szemben az úton,

a rendőrért, ki világító bottal

fáradtan hadonászik.

Bimbózó és hervadó nőkért,

magzatokért, félilevőkért,

voltakért és eljövendőkért.

Erősekért, erőtlenekért,

esendőkért, elesettekért,
nagyok alázataért,
kicsik reménységéért,
betegek gyógyszeréért,
éhezők kenyéréért,
népek békességéért,
világunk öröméért,
mindenki egy s igaz karácsonyáért...

Á m e n !

Füle Lajos

ADVENT

"Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa." (Mt 3:2)

1. Az adventi evangélium csodálatosan nagy **üzenettel** lép elénk. **"Elközelített a mennyek országa."** Nem holmi apróbb vagy nagyobb ajándékot, örömet, segítséget ígér. Az emberek legtöbbször csak ilyet mernek várni és remélni. Ha ugyan még valami reménykedés is megmarad bennük a sok-sok csalódás után. Sorsunk egy kis könnyebbülése, az életnek egy-két nyugodtan élvezett esztendeje, eddig terjednek az ember vágyai. Az adventi evangélium pedig azt mondja: az egész mennyország közel jött hozzád! Minden ragyogása, boldogsága, ereje, tisztasága elérhető közelségben van hozzád. Csak a kezed kell úgyszólván kinyújtaniod utána. Itt a mennyország, mert itt van Jézus Krisztus!

2. De az adventi evangéliumnak a **követelése** is olyan nagy, mint az üzenete. **"Térjete meg!"** Hívebben fordítva az eredeti szöveget: **"Változzék meg a gondolkodásotok!"** Cseréljétek ki a lelketeket! Gondolataitok iránya, módja legyen merőben más. Forduljatok el megvetéssel attól, ami eddig talán a legkíváncsabb volt előttetek. Becsüljétek nagyra és kívánjátok azt, ami eddig semmi volt a szemetekben!... Micsoda követelések ezek! **"Elváltoztathatja-e a párdúc az ő foltjait?"** - kérdezi az ószövetségi próféta. - **Akkor ti is cselekedhettek jót, akik megszoktátok a gonoszt!"** Ha ezt követeli az adventi evangélium, akkor lehetetlent követel! Igen, azt. Embereknél ez lehetetlen. De Istennél minden lehetséges. S a mennyország éppen azért közelít hozzánk Jézusban, hogy segítsen rajtunk és Isten erejével véghezvigye bennünk azt, amit mi magunk nem tudunk véghezvinni. A megtérést. A szívcsereét.

3. Az adventi evangéliumnak csodálatosan nagy a **vonzóereje** is. Keresztelő János íghirdetésére végeláthatatlan tömegek tódultak. Megmozdult Jeruzsálem, Júdea és a Jordán egész környéke, hogy a saját fülükkel hallhassák a csodálatos üzenetet, és bizony a **kemény** üzenetet is. A mennyországot ígérő, de megtérésre is hívó szót. Vajon az evangélium ma már elveszítette volna ezt a vonzóerejét? Nincs már elég melege a szívek jégkérgének

felolvasztására? Nincs elég átütő ereje a közöny áttörésére? De igenis van! Talán csak bennünk, az evangélium képviselőiben, a mi evangélium hirdetésünkben van a hiba. Rossz "vezetők" vagyunk; nem tud rajtunk áthatolni, ha egyáltalán tovább megy. Mert *mi is valakik akarunk lenni*, az evangélium pedig csak azon az emberen keresztül tud hatni, aki *nem akar semmi sem lenni, csak egy kiáltó szó*, mint Keresztelő János. Egy kiáltó szó, amely a Krisztusra, az elközelítőre hívja fel a figyelmet. Add, Uram, hogy ezeket telessük!

V.T.

ADVENT - KARÁCSONY

Advent: eljövétel, megérkezés. Minden hónap, nap és minden óra valaminek az adventje. Megérkezik valami, ami eddig nem volt itt. 1914. júliusa a **háború** adventje volt, 1918. októbere a **forradalomé**, 1920. júniusa **Trianoné**. Melyik nap lesz az igazi béke adventje? A mi kicsi életünkben is egymást követik az adventek: örvendetések és keservesek. Gyerekeink születése: egy-egy advent, nagy áldások megérkezése: advent; de megérkeznek a csapások is, betegség, anyagi romlás, s eljön az adventje a halálnak is, szeretteinkének, a magunkénak.

A sok adventből, a sok megérkezésből a keresztyén szóhasználat kiragad egyet, és odaállítja valamennyi fölé: a **Krisztus adventjét**.

Krisztus *megérkezett!* Újra hangzik ezekben a napokban e nagy örömhír. Megérkezett a **pásztor**, összegyűjteni és hazavezetni a szétszórt és elgyötört juhokat. Megérkezett az **orvos** a nagybeteg ágyához. Megérkezett a **király**, hogy jogos uralmát átvegye, elűzve a bitorlót a trónról. Megérkezett a **völegény**, hogy menyasszonyát lakodalmi ruhába öltöztetve, elvigye a menyegzőre. Megérkezett, elközelített maga a **mennyeik országa**: igaz, hogy még nem a maga dicsőségében, csak **mustármagként**, amelyben azonban benne van az élet és a kibontakozás ígérete, mint egy kis makkban benne van a hatalmas, zúgó tölgy-rengeteg.

Krisztus Urunk megérkezésének emlékünnepét *karácsonynak* nevezi a keresztyén világ. A mi karácsony szavunk - szláv közvetítéssel - a latin incarnatio (=megtestesülés) szóból ered.

Inkarnáció, megtestesülés is sok van a világon. Mikor egy-egy gondolat vagy terv valóra válik: ha a művész szoborba faragja vagy kőbe építi a maga eszméjét; ha lelkek vágya, reménysége, imádsága realizálódik; ez mind egy-egy megtestesülés, egy-egy karácsony. És mégis a *karácsony* nevet annak az egy csodás ténynek tartjuk fenn, amelyről János evangélista így tesz bizonyosságot: **"A Ige testté lett és lakozék miközöttünk."** (Jn 1:14)

Karácsony az Ige karácsonya. Az Ige, aki **"kezdetben vala, Istennél volt "** (Jn 1:1) , az örök megváltó Szeretet - testté lett." Láthatóvá, megtapasztalhatóvá, akinek meg lehetett ruhája szegélyét érinteni (Mt 9:20-21); akinek áldott és áldó kezét fejünkön érezhetjük (Mk 10:16); akinek kebelén nyugodhat az ő tanítványa (Jn13:23); akinek értünk megnyílt sebeibe bocsáthatjuk ujjunkat és kezünket (Jn 20:27).

Testté lett - nemcsak szó, nemcsak üzenet, nemcsak távoli látomás, hanem valóság; mint amilyen valóság a számomra a hitvesem, vagy a gyermekem, aki itt ül mellettem az asztalnál s akinek megfogom a kezét.

Legyen **advent a Megváltó megérkezése** számodra is, **karácsony az Ő valósággá válása** neked is.

V. T.

A BETLEHEMI CSILLAG

A betlehemi csillagnak, ennek a rendkívüli égi tüneménynek, hivatása volt.

Először is **figyelmet keltett**. A napkeleti bölcseket kiragadta mindennapi életüknek egyhangú körforgásából. Megkapta a lelküket csodálatos vonzóerővel. Másra már szinte nem is tudtak gondolni, mint a csillagra és arra, hogy mit jelent ez, kinek a ragyogó égi jele ez? És lelkük felébredt érdeklődése nem is bizonyult múló hangulatnak. Nem nyugosznak addig, míg utána nem járnak azoknak a kérdéseknek, amelyeket keltett lelkükben a betlehemi csillag.

És a betlehemi csillag **utat is mutatott**. A kereső lelkeket nem hagyta magukra kérdéseikkel. Először megmutatta nekik nagy vonalakban az irányt, amerre menniük kell. Kanaán felé, az ígéret és az ígéretek földje felé, az Isten választott népe felé! Azután, mikor már-már úgy látszik, hogy rossz nyomon járnak, hiába fáradoznak, lidérc után indulnak, - az újra megjelenő csillag vezeti őket egészen ama helyig, ahol a Gyermek volt.

Végül a betlehemi csillag **örömet is ébresztett**. Mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének... Feledve volt a hosszú út minden vesződése, a jeruzsálemi zavar, Heródes kétszínű magaviselete; minden, minden elhomályosult a nagy öröm mellett, hogy: itt a csillag, célhoz vezetett, megtaláltuk a keresett Királyt!

Gyulladjon ki ebben az adventben újra a betlehemi csillag! Ébresszen érdeklődést az emberekben Isten ígéretei és ajándékai, a lélek szükségai, a váltság és kegyelem iránt! Az élet gondjaiba és küzdelmeibe befásult szíveket kapja meg ellenállhatatlan vonzóerővel, nyugtalanítsa a betlehemi csillagnak szemünkbe ragyogó fénye!

És mutasson utat a betlehemi csillag ma is sokaknak! Hiszen az emberek nem ismerik a helyes irányt. Nem tudják, merre van a szabadulás, a béke, a boldogság. Vezesse őket a betlehemi csillag az ígéret földje felé, Isten népe felé, Krisztus felé. Ne csak felé, hanem egészen Hozzá, a szabadító Úrhoz!

Akkor bizonyosan hivatásának harmadik részét is betölti majd a betlehemi csillag. Mert mikor valaki Krisztushoz talál, akkor nemcsak a mennyben van nagy öröm az Isten angyalainak színe előtt (Luk 15:10), hanem a hazatalált lélek is betelik csodálatos örömmel, kimondhatatlan békességgel, zengő allelujával.

Adjon Isten a kedves olvasónak is "boldogságos, idvességes karácsonyt".

V. T.

IMMÁNUEL!

Hatszáz esztendővel a Megváltó megszületése előtt megírta a Szent Lélek Ézsaiás próféciás könyvében: **"Ímé, a szűz fogan méhében és szül fiat s nevezi azt Immánuelnek."** (És.8:14) Erre hivatkozik Máté evangéliuma írója a könyv első fejezetének 23. versében: **"Ímé a szűz fogan méhében és szül fiat és annak nevét Immánuelnek nevezi, ami azt jelenti: Velünk az Isten."**

Jézus Krisztus sohasem hordozta az Immánuel nevet, de egész élete ezt juttatta kifejezésre: "Velünk az Isten." Betelt tehát a prófécia. A Fiú mindig Istennel járt: **az Atya nélkül semmit sem tudott cselekedni**, nem is akart nála nélkül semmit sem tenni:

- "A Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát." (Jn.5:19.)

- "Azok a dolgok, amelyeket reám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat; azok a dolgok, amelyeket én cselekszem, tesznek bizonyosságot rólam, hogy az Atya küldött engem." (Jn5:36.)

- "Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyosságot tett rólam." (Jn 5:37)

- "Azért szálltam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem Annak akaratát, Aki elküldött engem."(Jn 6:38)

- "Én az Atya által élek." (Jn 6:57)

- "Én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya , Aki elküldött engem..." Bizonyosságot tesz rólam az Atya, Aki küldött engem." (Jn 8:16,18)

- "Ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek." (Jn 8:19)

- "Én azokat beszélem a világnak, amiket tőle hallottam." (Jn 8:26)

- "Semmit sem cselekszem magamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok. És Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek." (Jn 8:28-29)

- "Én és az Atya egy vagyunk."(Jn 10:30)

- "Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nekem, ha pedig azokat cselekszem, ha nekem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek; hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van és én Őbenne vagyok." (Jn 10:37-38)

- "Mindent nékem adott az én Atyám és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya hanem csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelenteni." (Luk. 10:22)

- "Az én eledelem az, hogy Annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem és az Ő dolgát elvégezzem." (Jn 4:34)

- "Mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, Aki elküldte őt." (Jn5:23)

- "Én semmit sem cselekedhetem magamtól, amint hallok, úgy ítélek és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem Annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét." (Jn 5:30)

- "Én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, Aki küldött engem, Ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak és mit beszéljek." (Jn 12:49)

- "Aki engem látott, látta az Atyát, mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?" "Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van." "Ama napon megtudjátok majd Ti, hogy én az én Atyámban vagyok és ti énbennem és én tibennetek." (Jn 14: 9,11,20)

Ezért mondja János apostol:

- "Senkiben nincs meg az Atya, aki tagadja a Fiút; Aki vallást tesz a Fiúról, abban az Atya is megvan." "Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban." (I.Jn. 2:23, 5:12)

Őbenne velünk az Isten! Ha azt akarod, hogy Isten veled legyen: légy Jézusé! Ez természetesen nem azt jelenti, hogy szavaiddal átadod magad neki. Sok imádság hangzott el már emberi ajkáról, melyeket akárhányszor megindító zokogás kísért; sok felajánlkozás történt az emberek részéről úgy, hogy ezeket nem követte az élet cselekedete. **Isten velünk!** Ez az egyik oldala a dolognak, hogy ez a mi számunkra tapasztalt valóság lehessen, nem maradhat el a dolog másik oldala: **Mi Istennel!** Az Ő útját, az Ő akaratát, az Ő jóváhagyását keresem; nem akarok mást tenni én sem, csak azt, amire Ő áment mondhat. Úgy kell járnom nekem is, amiképpen Ő járt. Az Ő gondolatait kell bevinnem életem cselekedeteibe. Hit által való életem azt jelenti, hogy nem akarok semmit sem másképpen cselekedni, csak úgy, ahogyan Ő cselekednék az én helyemben. *"Vándor útam Jézusommal járom."* *"Mindig velem Uram, mindig velem!"*. . . Én vele és Ő énvelem. Így sohasem juthatok naptávolba; soha nem foghat el kétség: hátha elhagyott!? Tudom, mert érzem; hit által szemeim mindig látják Őt. És ha megtörténnék, hogy mindebből nem éreznék semmit: bizonyosságom akkor sem változnék, mert meg van írva: ***Ímé, én titeletek vagyok minden napon a világ végezetéig!*** Immánuel! ***"Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?"*** Nincsen senki, bizonyára nincsen."

Ny.P.

...SZÜLETIK NÉKÜNK.

Ézsaiás csodálatos prófécijának, ez a két szava külön figyelemreméltó. Olyan mindennapi szavak a mindennapi életben. A földön átlag minden másodpercben születik egy gyermek. Mialatt ezt a néhány sort leírtam, már több gyermek született. Talán Magyarországon. Talán Angliában, Kínában, Indiában született egy-egy. Mindegyik **valakinek született**. Egy fehér, egy sárga vagy feketebőrű édesanya ölébe tette le Isten mindegyiket. Egy-egy család elmondhatja: nekünk született. Kimondhatatlan örömeinkre, mint régen várt vendég, vagy bajunkra és terhünkre a kis "rosszkorgyútt". Akármiképpen, de senki sem csodálkozik rajta, hogy "született". Ez a világba való belépésnek a rendes, az egyetlen útja: születni. Az volna különös, ha egyszer találkoznánk egy emberrel, akiről azt hallanánk, hogy nem anyától született, hanem valami más, rendkívüli módon jött ide. Laboratórium lombikjában készült, mint a középkori tudományos ábrándok homunkulusza, vagy az égből szállt alá egyenesen, a földi anya méhének kikerülésével. De ami mindnyájunknál természetes, az az Isten Fiánál csodálatos. Csodák csodája igazán. Hogy Isten Fia, ezt az alázatos utat választotta, hogy teste egy földi anyának méhében alakuljon hosszú hónapok alatt, hogy tehetetlen, mások gondozására szoruló csecsemő lássa meg a napvilágot, ez valami igen csodálatraméltó. Született.

Ennél csak egy csodálatosabb dolog van: Az hogy meghalt. Miért is szoktuk, mint legnagyobb csodát emlegetni a husvétot és az áldozócsütörtököt? Hát az-e a legnagyobb csoda, hogy az

élet fejedelme, aki maga az élet, nem maradt a sírban, hanem feltámadt és visszatért az örökkévalóságba, az ő igazi hazájába? **Nem sokkal nagyobb csoda a karácsony és a nagypéntek csodája?** Az, hogy annyira megalázta magát, hogy úgy jött el világra, mint csecsemő, és hogy meghalt, még pedig úgy, ahogyan a legelvetettebb gonosztevők haltak meg: keresztfán. Meghajolva nézzünk bele ebbe a nagy titokba, ha bele tudunk nézni. De aki igazán bele akar nézni, annak el kell takarnia a szemét a nagy fényesség elől, mint a nagy olasz festő Coreggio képén a pásztorok.

Született... Mégpedig nekünk született. Ezt mondja Ézsaiás próféta. Kinek a nevében? Kinek van rá joga, hogy önmagát is belefoglalja ebbe a "nekünk" szóba s azt mondja nekem is. A prófécia a maga első értelmében mindenesetre Izráel megalázott és megsanyargatott népének hirdette az örömhírt, a szabadító eljövetelét. De hogy kinek van joga elmondani, hogy: **nekem is született a Jézus**, azt a legilletékesebbnek, magának a Megváltónak a szájából tudjuk meg. Egész füzérre való gyöngy Jézusnak sok drága nyilatkozata, amelyben arról beszél, hogy miért is jött Ő, az embernek Fia, erre a világra. De mind egyben összegződik, abban, hogy a bűnösökhöz jött, az elveszettekhez jött, hogy megkeresse őket, vérével megváltsa őket. Máté 9:13, Lukács 19:10, Márk 10:45 stb. Egyetlen egy dologtól függ, hogy Jézus értem is jött, nekem is született-e. **Odasorolom-e magamat a bűnösök az elveszettek, a megváltásra szorulóknak közé?** Természetesen nemcsak szájjal, hanem lelkemnek legbensőbb töredelmével, megváltásra vágyásával, kegyelemre kiáltásával? Ha igen: Nekem született. Egészen bizonyosan nekem született. Ézsaiása próféciája nekem teljesedett be. Karácsony az én karácsonyom. Bethlehem-i gyermek az én Megváltóm. Dicsőség a magasságos mennyeekben az Istennek érte!

V. T.

KARÁCSONY fent és lent

Fent: A legnagyobb lemondás:

az ISTENÉ,

az ATYÁÉ és a FIÚÉ,

együtt és külön-külön.

Lent: Micsoda félreértés:

ajándékokat kapni,

ajándékokat adni

az AJÁNDÉK helyett!

Füle Lajos

Az ember lelki nyomora

"A mélységből kiáltok hozzád Uram!"(Zsolt 130:1)

Az embernek az a nagy nyomorúsága, hogy a királyok Királya fiává hivatott el, és mégis a bűn rabja lett. Magasságokban lakozhatnék, az Úr szívében volna pihenőhelye, és a mélységekben lakozik mégis. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy alázuhant, és pedig égi magasságból zuhant alá. Isten képe ragyogott ábrázatán, békesség lakott a szívében, boldog volt élete a paradicsomban mindaddig, míg engedelmes volt Istennek. De amikor hitelt adott a kígyó hazugságának, alázuhant. Az engedetlen lélek áttörte az isteni korlátokat és kiűzetett a paradicsomból. Ekkor kezdődött az ember lelki nyomora; ekkor került a mélységbe a magasságos Istennel lakozott ember. **Ebbe a mélységbe születnek bele utódai**, mert Isten nélkül valók vagyunk, elesett természetünknel fogva ebben a világban.

Mit jelent ez a mélység? Sötétséget, reménytelenséget, a krisztusnélküliséget, földhöz ragadottságot, kárhozatot. Mert a **kárhozatba nem a halál után jutunk**. Ebbe születünk bele mikor a világra jövünk. Nyomorúságunk mélységét mutatja, hogy nem is tudunk elesett voltunkról. Azt hisszük, hogy az a természetes állapot, amelyben benne vagyunk. Az a bizonyosság nélküli tapogatózás, mellyel az Isten számára teremtet emberi szív sokszor készséggel fogadja mindazt, amit vallásosság nevében - Istennel kapcsolatban - kínálnak neki. **"Vallása" van talán, de élő "hite" nincs.** Szíve tele van babonás félelemmel. Istenről csak sejtései vannak inkább, önmagát sem ismeri. Fél a holnaptól, retteg a haláltól. A gondviselést saját erőlködésével akarja helyettesíteni. Az élet kínos robot számára, fárasztó küzdelem, ami után nem tudja, hogy valóban következik-e valami?

Ehhez a békétlen, boldogtalan emberhez közeleg Isten, kinek **"Alant vannak örökkévaló karjai"**. Fáj Istennek az ember nyomorúsága, keresi a mélységben küszködőt, hogy feltámassza benne a szabadulás vágyát. Az ember próbáltatásai azok a szent eszközök, melyek által Isten a menekvés akaratát felkelti az emberben, hogy megjelenjék ajkán a kétségek és a bajok között megfáradt lélek kiáltása: **A mélységből kiáltok hozzád Uram!** Nincsen olyan megfáradott, kinek kiáltása válasz nélkül maradna. Isten aláhajol és megérinti velünk atyai hű szívének értünk való dobogását, mert üdvösséget szerzett a mélységben gyötrődő ember számára és megmentő szeretete várja a pillanatot, amikor felragyogtathatja bennünk az Ő világosságát. **Ez a fény először Betlehemben ragyogott fel**, onnét indult el szíveket hódító útjára, az üdvösségre vágyó szívek felé, kiknek nem a mélységben, hanem Isten atyai szívében van a helyük.

Ny.P.

ÖRÖMHÍR AZ ÉJSZAKÁBAN

(Lukács 2:8-12)

A Betlehem környéki névtelen pásztorok bizonyosan nagyon egyszerű, mindennapi emberek voltak. Nem aranyszörű báránycákát legeltettek, hanem közönséges juhokat. Az életük nehéz és küzdelmes volt, mint minden szegény emberé. Még földük sem volt, mely megvédené őket esőtől, szélről: kinn tanyáztak a mezőn. Az éjszakát nem alhatták nyugodtan végig, virrasztaniuk kellett a juhaik mellett, hogy kárt ne tegyen bennük vadállat, vagy gonosz ember. Hogy ezek a pásztorok valami különösen jó vagy kegyes emberek lettek volna, arról sem tudunk. Ha úgy lett volna, megemlítené a Szentírás. Bizonyosan nekik is megvoltak a maguk bűnei és gyengeségei, mint nekünk. Megváltásra, Megváltóra szoruló emberek voltak ők is. A Betlehem környéki pásztoroknak ez a minden rendkívüliséget nélkülöző személyisége számomra nagy bátorítás. Azt a hitet merítettem belőle, hogy a mai idők sok egyszerű, névtelen, küszködő és gyalog emberének, amilyenek közt élek és amilyen magam is

vagyok, épp úgy **küldhet hírt, személyes üzenetet az Úr**, mint azoknak a pásztoroknak. Nem kell ahhoz semmi különlegesség, hogy a Király ránk gondoljon és kegyelmét kijelentse számunkra. Sőt: ***a világ bolondjait választotta ki magának az Isten... és a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten és a semmiket...(I.Kor.1:27-28.)*** A pásztorok, akik az üzenetet kapták, egészen mindennapi emberek voltak, viszont a hírvívő követ már rendkívülibb volt. Az Úrnak angyala. Hogy miért egy mennyei hírnököt használt fel az Úr erre az üzenetvitelre, nem tudjuk. Talán azért, hogy a pásztorok jobban figyeljenek és egy pillanatra se kételkedjenek, hogy itt valami olyan nagy dologról van szó, amit nem lehet besorolni az ő mindennapi életük eseményei közé: hogy olyan hír jutott fülükbe, amely az égnek éppen olyan fontos, mint a földnek. Elvégre, annak a hírnek a közvetítésére még egy angyal is nagyon szerény szürke postás volt. Nem a hírvívő követ volt ott igazán csodálatos és fontos, hanem **maga a hír**. Az örömhír az éjszakában.

Az a hír a Megtartóról szólt. A veszni indult, sőt elveszett világ, elveszett emberi lélek megmentőjéről. Hogy itt a nagy segítség: **a nagybetegnek az orvos, a fuldoklónak a mentőkötél.**

Az a hír a Krisztusról szólt. Arról, akit az Atya felkent, felruházott mindazzal a méltósággal, erővel, szeretettel, bölcsességgel, ami szükséges ahhoz, hogy a Megváltó ne festett kép, hanem **valóságos szabadító legyen.**

Az a hír az Úrról szólt. Nem gögös, hatalmaskodó kényúrról, hanem magát a földig, **a legmélyebb szegénységig megalázkodó Úrról**, akinek az az ismertetőjele, hogy jászol a fekhelye. És mégis valóságos Úrról, az egyetlenről, aki parancsol feltétlen hatalommal mindennek és mindenkinek mennyen és földön és pokolban.

Az a hír a születésről szólt. Arról, hogy a kegyelem és a megváltás már nemcsak ígélet és reménység, hanem testet öltött valóság, megkereshető, megtalálható, **megfogható valóság.**

És mindebből következik, hogy **a hír örömhír volt.** Félelmeket eloszlató nagy öröm híre. Én az angyal **"ne félj!"** - szavát nemcsak úgy értem, hogy a pásztoroknak a mennyei jelenség által keltett megdöbbenését volt hivatva szétosztatni. Az a szó nekik és nekem és mindnyájunknak azt mondja: **Jézus Krisztus azért jött, hogy megszabadítson, feloldjon minket minden gyötrő félelemtől és kétségtől, a holnap aggodalmától, a halál félelmétől, az ítélet rettentésétől.** Igen, ez az örömhír nemcsak egypár emberé, hanem **"az egész népnek öröme lészen".** Azé az egész népé, amely meghallja és **elfogadja a Megváltóról szóló örömhírt, az evangéliumot.**

Örömhír az éjszakában! Ma is nagy, ó milyen nagy, sötét éjszaka borul a világra! De én tudom, hogy ennek az örömhírnek ma is van elég ragyogása ahhoz, hogy fel tudjon deríteni, hajnallá tudja változtatni az éjszakát mindazoknak, akikhez megérkezik.

V.T.

KINEK CSILLAGA VAN

Kinek csillaga van,

legyen maga a béke,

hogy minden dolga itt
békében menjen végbe!

Kinek Csillaga van,
legyen felette bátor:
szeressen vakmerőn,
de érte mit se várjon!

Kinek Csillaga van,
öltözzék friss reménybe,
hogy ISTEN LELKE is
cselekszik benne, érte!

Kinek Csillaga van,
ámuljon, mert az Ige
testté lett, s boldogan
daloljon Róla szíve!

Füle Lajos

SZÜLESS BENNÜNK MA MEG...

A Gyermekek születésének ünnepe sok ragyogással jár. Gyertyácskáktól az örömkönnyekig sok szelíd, meleg fény. Bárcsak ez a sok fény rávilágítana szívem legégetőbb karácsonyi kérdésére: Megszületett-e Jézus bennem? Jézusé vagyok régen. Neve az ajkamon imámban, énekben, bizonyágtetésben. Az életemben csodákat tett. De hiszen Korazinban és Bethsaidában tette legtöbb csodáit, és Júdás is nyert hatalmat, hogy hirdesse az evangéliumot. - Jézus az enyém? Belépett hozzám csendesen, mint kedves jó barát - és egyszer csak eltűnt észrevétlen - meggyógyított - aztán elváltak útaink - vagy született bennem vérben, könnyben, fájdalomban, minörökre az enyém?

Megszületett valóban? Növekszik bennem? Mert ha megszületett, növekednie kell, nekem pedig alászállanom. Mióta vagyok az Övé? Mennyire növekedett bennem azóta Jézus?

Mennyit kisebbedtem azóta én? A fiamat egykor karomon hordoztam s most nagyobb nálam. Megnőtt-e Jézusom annyira, hogy Ő hordoz engem?

Megszületett bennem? Kiragyogott már a fénye az éjszakába? Megkeresett már valaki azért, mert hallott róla, hogy bennem csoda történt? Szomjas szívű pásztorok, kutató bölcsek nyitogatták már a szívem ajtaját, hogy ők is lássák a Megszületettet?

Szívemben akkor születik meg a Messiás, ha van helyem a számára. Az "én" pedig nem akar helyet adni, félti az uralmat, mint Heródes. Akkor lesz valósággá bennem az Ige: **"Él bennem a Krisztus"**, ha megtörtént az első része is: **"Krisztussal együtt megfeszítettem, élek többé nem én..."** Az Ő születése és az én halálom, az Ő halála és az én újjászületésem olyan elválaszthatatlan, összefonódott egész, mint az Ő töviskoronája, vagy mint az a gyűrű, mellyel eljegyzett magának örökre.

A váltság munkája felbonthatatlan egység. Nem fogadhatom el egy részét. Nem lehet enyém a drága, isteni Gyermek, ha a megfeszített Krisztus elől elrejttem arcomat. Betlehemből is a Golgotára visz azt út.

Itt nyílik meg egészen szívem a Csodálatos előtt. Itt tudom meg azt is, hogy amit adhatok, istálló csupán, de Annak, aki Isten létére elfogadta a jászolbölcsőt, oda merem adni ezt az alkalmatlan, tisztátalan, alacsony otthont: a szívemet.

Oh Uram! Szüless benne ma meg!

Szüless bennünk ma meg! D. S.né

KARÁCSONYI ÜZENET

Üzenem mindenkinek, hogy a Csillag

fényéből semmi sem kopott,

értelme lett csak megszokott.

Üzenem mindenkinek, hogy a GYERMEK

ma is testté lett csoda,

ISTEN jósága, mosolya.

Üzenem mindenkinek, hogy a pásztor,

király egyformán kedves ott,

s Előtte boldog lesz legott.

Üzenem mindenkinek, hogy a bölcsék
serege most is útra kel,
elég nekik a régi jel.

Üzenem mindenkinek, hogy a szívem
ma is repesve fut Felé,
ma is azé a Gyermeké.
Füle Lajos

Segítség !

A betlehemi éjszakát
és minden ember éjszakáját
egykor Csillag-fény törte át.
Ma is, kik hisznek, látva látják
és imádják a GYERMEKET,
Ki népek MEGVÁLTÓJA lett,
hatalmas minden éj felett.

*Népünk is megváltásra vár,
hisz sorsa, bűne tönkretette,
s meg nem válthatja önmagát,
hiába kész a harcra, tette.*

Véred, hatalmad kell nekünk!
Segítség URUNK, mert elveszünk,
szánd meg veszendő nemzetünk!

Füle Lajos 1989

VILÁGÍTSON MEG!

Világítson meg fénye most,

olvasszon ki jéghegyni fagyból!

Háromszáhatvanötnapos

karácsonyod legyen s maradjon!

Füle Lajos.

Csak keresztje volt. .

L.M.N. angol költőtől ford.: Szabó József

Másé volt a **bölcső**, ahol gyermekfeje

Földreérkeztekor édesen megpihent.

Másé volt a **barom**, melyen engedelmes

Hős-halálraszántan Jeruzsálembe ment.

De vérző **keresztje, töviskoronája**

Övé volt egyedül,

Egyedül, egyedül.

Másé volt a **kenyér**, mit megáldó keze

Selyemfüves réten ötezreknek osztott.

Másé volt a **hal** is, mely kenyér mellé

Ötezer mosollyá szétsokszorozódott.

Csak vérző **keresztje, töviskoronája**

Övé Volt egyedül,

Egyedül, egyedül.

Másé volt a **csónak**, melyre felállva

Genezáret taván ringatva tanított.

Másé volt a **kőpárna**, vérgyöngyös homloka

Gecsemáné kertben, melyen megnyugodott.

De vérző **keresztje, töviskoronája**

Övé volt volt egyedül

Egyedül, egyedül.

Másé volt a **hely** is, kölcsönként bárányból

Végső vacsoráját ahol elköltötte.

Másé volt a **sír** is, meggyilkolt szent testét

Koponyahegy után, amely eltemette.

Csak vérző **keresztje, töviskoronája**

Volt Övé egyedül,

Egyedül, egyedül.

Karácsonyi fohász

Adjál nekünk megfogható helyett

felfogható ígét: üzenetet!

Sok dísz helyett, mely fenn a fán ragyog,

lelkünk egén vezérlő csillagot.

Adjad nekünk az angyalok szavát,

derüljenek vele az éjszakák!

Adjad nekünk a bölcsek útjait:
vezessen el a jászolig a hit!
S fogadd el ott szívünket mirrhaként
hálánkat is a Jézus Krisztusért!
Füle Lajos

Csak egy barlang

Csak egy barlang jut Néki,
egy istálló, pedig
micsoda csillag nézi
mikor megérkezik!

Barmok osztják meg Véle
az elnyűtt almot ott,
de eljönnek Elébe
bölcsek és pásztorok.

Bámulják jászolágyát,
hallják a halk sírást,
s a hit szemével látják:
Király lesz, óriás.

Füle Lajos 1994

Ha Csendbe' Lennél

Ha csendbe' lennél... lenne rá okod,

tán felfigyelnél, mint a pásztorok.
Ők hallottak és láttak, mert lehet
az éjszakában angyaléneket
hallani, csak a lélek csendje kell
hozzá, mikor nem ember énekel,
mikor felülről jön az üzenet,
mikor VALAKI nyitja füledet,
s Ég, a Föld, a LÉLEK, az anyag
beszélni kezd mind, vagy visszhangot ad.
Ha csendbe' lennél, szinte hallanád
a molekulák termikus zaját,
sőt hallanál - a földi zaj helyett -
égi Ígét és angyaléneket,
szívig elérőt és csodálatost,
s véget-nem-érő ünnep jönne most!
Füle Lajos

Jézus Krisztus születésnapján

Százszor is megszülethet,
ha én bennem soha,
s örökre elveszek, ha
szívem nem otthona.
F.L.

Ez a reggel is

Ez a reggel is telve van Vele!
Hát énekelni kell (vagy kellene)
hiszen karjára vesz az Irgalom.
Kétségeim is rája hagyhatom
s a porba húzó, ólmos gondokat,
mert LELKE által újra szárnyat ad.
Felhők fölött így láttat kék eget,
hogyan lennék végre jobb, hűségesebb.
F.L.1994

Hogy állt elő?

Hogy állt elő a teremtet világ?
- A teremtéshez nincs fantáziánk,
hozzá az ész, a tudomány kevés:
ahány elmélet, annyi tévedés.
F.L.1994

Imádkozóknak

Ne szaporítsátok a szót,
Isten néhány szóból is ért.
A szószátyár imádkozók
legtöbbje ezt nem tudva vét.

Egyéni imádságaid

inkább belső kamrádba vidd!

F.L.1994